

Arrest

nr. 262 158 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G.VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2021 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende Nederlandse broer.

Op 2 juni 2021, met kennisgeving op 9 juni 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.03.2021 werd ingediend door:

*Naam: B. (...)
Voorna(a)m(en): Ismail
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...).1993
Geboorteplaats: Al Hoceima
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.03.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn broer B.S. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *internationaal paspoort Marokko op naam van betrokkene, met twee visa type C (geldig voor kort verblijf) afgeleverd op 06.03.2019 en op 06.08.2019 door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko en diverse in en uitreisstempels waaruit blijkt dat betrokkene in 2019 meermaals met toeristenvisa op en af reisde tussen in Schengen en Marokko.*
- *diverse bewijzen omtrent stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 28.02.2019, 29.03.2019; 11.05.2019, 31.05.2019, 06.07.2019, 27.07.2019, 21.09.2019, 05.10.2019.*
- *« attestation de non-imposition a la TH-TSC n° 4763/2020 dd. 12.10.2020 » en « Attestations de revenu global, n° 4874/2020 dd. 14.10.2020 voor de jaren 16/17, 17/18, 18/19, 20/19»*
- *Attestation de charge de familie dd. 05.10.2020 (met nr. 633 E.C)*
- *“Certificat de Non Propriété“ van het kadaster van de gemeente Al Hoceima van 13.01.2021 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente.*
- *attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen.*
- *Bewijzen van aansluiting bij een mutualiteit op naam van de referentiepersoon en zijn gezin en bewijs van een Marokkaanse medische reisbijstand op naam van betrokkene*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 22.10.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.02.2021. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan

de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- Geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote
- Geactualiseerde documenten en attesten van artsen en psychologen in België alsook een pv van de politie waaruit zou blijken dat betrokkene psychologische klachten zou ondervinden ten gevolge van een psychose in 2018 en dat de referentiepersoon en zijn echtgenote als mantelzorgers zouden fungeren ten aanzien hem Echter, de voorgelegde stukken en verklaringen tonen niet aan dat betrokkene voorafgaandelijk aan zijn komst naar België, in het land van herkomst al een gezin vormde met de referentiepersoon of ten laste was van hem in de zin van artikel 47/1. van de wet van 15.12.1980 en in de zin van de Burgerschapsrichtlijn. In tegendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog in maart en augustus 2019 visa bekwam met het oog op toerisme/vakantie in Spanje en dat betrokkene de visa aanvroeg om op vakantie te gaan in Spanje samen met zijn vader Boulaayoun Mohamed (geb. 1957) en dat bij de aanvraag voor het tweede toerisme visum van augustus 2019, ook nog gezinslid Boulaayoun Nafissa {geboren 30,08.1980) mee een visum aanvroeg om samen met betrokkene en Mohamed op vakantie te gaan naar Spanje. Bij beide visumaanvragen verklaarde betrokkene en toonde hij aan handelaar te zijn in Marokko. De verklaring van de referentiepersoon als zou betrokkene in Marokko niet echt handelaar geweest zijn en hij enkel met "behulp van vrienden en kennissen wat geld probeerde te verdienen", kan dit niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon al sedert mei 2015 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 02.12.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene, zoals de referentiepersoon beweert, in Marokko (waar hij geboren en getogen is) niet meer terecht zou kunnen bij andere familie en zelf niet in zijn onderhoud zou kunnen voorzien. Uit het administratieve dossier blijkt dat hij in 2019 nog twee maal met zijn vader een toeristisch visum bekwam vanwege de Spaanse autoriteiten en daarbij telkens aangaf en aantoonde handelaar te zijn van beroep.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen of een partner in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen en de antipsychotische medicatie die werd/wordt voorgeschreven aan betrokkene, betrokkene toont niet aan

dat de nodige medische infrastructuur en medicatie die hij nodig heeft, in Marokko niet beschikbaar en toegankelijk is, noch dat deze elementen hem belemmeren te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

6e Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen diende hij in in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn broer op 02.12.2019 en op 17.04.2020. Deze aanvragen werden geweigerd op 03.04.2020 en op 14.09.2020.

Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen van deze twee weigeringsbeslissingen in beroep. Nadat zijn broer de Nederlandse nationaliteit bekwam, diende betrokkene op 22.10.2020 een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer als referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 05.02.2021 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende opnieuw geen beroep tegen deze weigering en diende al op 02/03/2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer, waarbij hij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Eveneens op 2 juni 2021, met kennisgeving op 9 juni 2021, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten<1>:

Naam : B. (...)

voornaam : I. (...)

geboortedatum : (...).1993

geboorteplaats : Al Hoceima

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
 - 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
- drie jaar*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort, met twee visa type C (geldig voor kort verblijf) afgeleverd op 06.03.2019 en op 06.08.2019 door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko en diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat betrokkene in 2019 meermaals met toeristenvisa op en af reisde tussen in Schengen en Marokko. Zijn laatste inreis in de Schengenzone was op 05.10.2019. Betrokkene keerde deze keer niet meer terug naar Marokko en diende vervolgens 4 keer vlak na elkaar in de gemeente Stabroek een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen diende hij in in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn broer op 02.12.2019 en op 17.04.2019. Deze aanvragen werden geweigerd op 03.04.2020 en op 14.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen van deze twee weigeringsbeslissingen in beroep. Nadat zijn broer de Nederlandse nationaliteit bekwam, diende betrokkene op 22.10.2020 een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer als referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 05.02.2021 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende opnieuw geen beroep tegen deze weigering en diende al op 03.02.2022 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer, waarbij hij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijke voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Stabroek aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het lijkt bovendien er erg onwaarschijnlijk dat betrokkene, zoals de referentiepersoon beweert, in Marokko (waar hij geboren en getogen is) niet meer terecht zou kunnen bij andere familie en zelf niet in zijn onderhoud zou kunnen voorzien. Uit het administratieve dossier blijkt dat hij in 2019 nog twee maal met zijn vader een toeristisch visum bekwam van wege de Spaanse autoriteiten en daarbij telkens aangaf en aantoonde handelaar te zijn van beroep. . . . ,

Er is geen sprake van minderjarige kinderen of een partner in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan poft niet worden aangenomen. Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen en de antipsychotische medicatie die werd/wondt voorgeschreven aan betrokkene, betrokkene toont niet aan dat de nodige medische infrastructuur en medicatie die hij nodig heeft, in Marokko niet beschikbaar en toegankelijk is, noch dat deze elementen hem belemmerende reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 02/03/2021 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 1 aanvraag gezinshereniging ingediend op dezelfde grond, uit hoofde van dezelfde referentiepersoon.

Daarvoor diende hij nog 2 verzoeken in uit hoofde van zijn schoonzus, mevrouw, de echtgenote van zijn broer Soufian Boulaayoun.

Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn broer, voormeld.

Art. 47/2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. In het land van herkomst, ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld ivm de familieband ; de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst.

- internationaal Paspoort Marokko op naam van betrokkene , met twee visa type C (geldig voor kort verblijf) afgeleverd op 06/03/2019 en op 06/08/2019 door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko en diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat verzoeker in 2019 meermaals met toeristenvisum op en af reisde tussen Schengen en Marokko.

- diverse bewijzen omtrent stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in marokko dd 28/02/2019; 29/03/2019; 11/05/2019; 31/05/2019; 06/07/2019; 27/07/2019; 21/09/2019 ; 05/10/2019

- "attestation de non imposition" a la TH-TSC n° 4763/2020 dd 12/10/2020 en "attestation de revenu global" n° 4874/2020 dd 14/10/2020 voor de jaren 16/17,17/18,18/19,20/19

- "Attestation de charge de familie" dd 05/10/2020 (met nr 633 E.C.)

- "Certificat de Non Propriété " van het kadaster van de gemeente Al Hoceima van 13/01/2021 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerend goed bezit binnen die gemeente

- attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene , noch de referentiepersoon en zijn gezin financiële steun ontvangen

- bewijzen van aansluiting bij een mutualiteit op naam van de referentiepersoon en zijn gezin en bewijs van een Marokkaanse medische reisbijstand op naam van betrokkene -Geactualiseerde loonfiches op nam van de referentiepersoon en zijn echtgenote

- Geactualiseerde documenten en attesten van artsen en psychologen in België alsook een pv van de politie waaruit zou blijken dat verzoeker psychologische klachten zou ondervinden ten gevolge van een psychose in 2018 en dat de referentiepersoon en zijn echtgenote als mantelzorgers zouden fungeren ten aanzien van hem

Volgens de gemachtigde volgt uit het administratieve dossier dat verzoeker nog in maart en in augustus 2019 visa bekwam met het oog op toerisme in Spanje en dat verzoeker de visa aanvraag om op vakantie te gaan samen met zijn vader ; en met de tweede aanvraag ook samen met zijn zus.

Verzoeker verklaarde bij deze visa aanvragen dat hij handelaar was in Marokko.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen / documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de samenwoning en de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16/01/2012 in België verblijft

Van dreigende schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 02/12/2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarde van art 47/1,2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Dit betreft in eerste instantie en voor het overgrote deel louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op om de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook nog steeds niet dat betrokkene ...

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / minstens of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen.

Verzoeker heeft wel degelijk documenten en voldoende elementen meegedeeld waaruit zijn afhankelijkheid van de referentiepersoon blijkt.

- er zijn oa. de vele geldstortingen van de referentiepersoon De omstandigheid dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in september 2016 vermeldde dat hij actief was als handelaar, is nog geen bewijs van de financiële afhankelijkheid van verzoeker. Zonder bijkomende gegevens over de werkelijke inkomsten van verzoeker, kan hieruit niets met zekerheid afgeleid worden en is het bovendien onzorgvuldig om dit wel te doen.

Ten onrechte wordt gesteld dat de documenten die betrekking hebben op de Belgische situatie niet relevant zijn.

Nochtans blijkt uit deze documenten de samenwoning en de financiële afhankelijkheid van verzoeker, alsmede de financiële onafhankelijkheid van de referentiepersoon. Zeker dit laatste element kan zomaar niet genegeerd worden. Ten onrechte stelt de bestreden beslissing " dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen "

Uit de omstandigheid dat verzoeker toeristen visa aanvraag voor Spanje en dat hij samen met zijn vader en zus zou gereisd hebben, kan dan weer niets afgeleid worden over de financiële afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om derhalve geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad 2 aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaatsen meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van bestaande procedures.

In haar vorige afwijzende beslissing, stelde de overheid immers dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier ; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen meedeelde.

Verzoeker heeft echter moeten ervaren dat alle argumenten goed zijn voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om zijn bewijzen als onvoldoende af te doen.

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexes

A.

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat; zoals vermeld in de beslissing :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat de beslissing dd 25/05/2021 waarbij het genomen werd, zoals hierboven vermeld, niet voldoet aan de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsnorm.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

B.

De duur van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar.

Het inreisverbod is op dit punt gemotiveerd als volgt :

Betrokkene is enkel in het bezit van een Marokkaans paspoort af geleverd op 04/02/2020 in Spanje, zonder visa of enige in-of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan openmaakt worden wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 2 maal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in .. deze werden geweigerd ...

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter, om via een andere weg , een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik van procedure verweten zou worden; laat staan waaruit het misbruik van de procedure zou kunnen bestaan.

Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen:

- waaruit het misbruik bestaat*
- de schade die werd toegebracht*

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in " kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de tweede aanvraag.

Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen ; zeker nu het niet verboden is om herhaalde verzoeken gezinshereniging in te dienen en de DVZ in de weigerende beslissing aangaf dat onvoldoende bewijzen werden geleverd zodat verzoeker aangezet werd om nieuwe aanvragen met bijkomende documenten in te dienen.

Ivm het ingeroepen " misbruik van recht " is de beslissing onzorgvuldig gemotiveerd en onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

c.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM, ook al heeft hij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé —leven; onderdeel van art 8 EVRM.

Verzoeker woont samen met zijn voornoemd familielid , van wie hij afhankelijk is. Is afhankelijkheidsrelatie voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé- gezin- en professionele leven in België uitgebouwd ; hij heeft banden opgebouwd met familieleden; vrienden en kennissen.

De referentiepersoon en diens echtgenote fungeren als mantelzorgers voor verzoeker, die lijdt aan ernstige psychische stoornissen, zoals volg uit de meegedeelde medische attesten, die aanwezig zijn in het administratieve dossier.

Er bestaat een uitzonderlijke band van afhankelijkheid tussen verzoeker - de referentiepersoon en diens echtgenote.

D.

Het is bovendien niet - proportioneel om een inreisverbod met een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Zijn verblijf in België verliep positief. Er werden geen strafbare feiten gepleegd.

Verzoeker doet geen beroep op financiële overheidssteun.

Verzoeker zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij, als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd; onredelijk en disproportioneel. Het middel is gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel wordt de schending aangehaald van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat hij heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en hij verwijst naar de voorgelegde geldstortingen, alsook naar de andere documenten die in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd. De documenten die werden voorgelegd die betrekking hebben op de situatie in België dienden wel degelijk in rekening te worden gebracht. Verzoeker kan niet achterhalen waarom de door hem voorgelegde documenten onvoldoende zijn gebleken. Verzoeker bekritiseert verder dat er geen vertrektermijn werd gekoppeld aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist de motivering voor het opleggen van een inreisverbod. Hij stelt dat hij de Vreemdelingenwet niet misbruikt en hij acht de duur van het inreisverbod, nl. drie jaar, niet proportioneel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, gebaseerd is op artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dat dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekende partij diende aldus aan te tonen dat hij reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of reeds in het herkomstland met haar een gezin vormde.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon of dat hij een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing (bijlage 20) wordt duidelijk aangegeven waarom de voorgelegde documenten niet aantonen dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst noch dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van het in land van herkomst.

Omtrent de geldstortingen werd reeds op 05.02.2021 geoordeeld dat deze stortingen te beperkt zijn en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat verzoeker ten laste werd genomen door de referentiepersoon. Bovendien blijkt niet dat verzoeker was aangewezen op deze stortingen om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

De verwerende partij wenst te benadrukken dat bij de concrete beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst de frequentie van de geldstortingen, het precieze tijdstip van de stortingen of nog het bedrag van de sommen die worden overgemaakt, van belang zijn. Er kan aldus wel degelijk rekening worden gehouden met de frequentie en de omvang van de geldstortingen in de beoordeling van de voorwaarde van het "te laste zijn" in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak: RVV nr. 220 933 van 9 mei 2019 "Bij de concrete beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst kan bovendien de frequentie van de geldstortingen, het precieze tijdstip van de stortingen of nog het bedrag van de sommen die worden overgemaakt, van belang zijn. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die het kennelijk onredelijk karakter van de gedane beoordeling kunnen aantonen."

Omtrent de 'certificat de non propriété » werd reeds op 05.02.2021 geoordeeld dat dit document werd opgesteld nadat verzoeker zijn land van herkomst had verlaten en dat het dus niets zegt over de periode dat verzoeker nog in het land van herkomst verbleef. Bovendien sluit dit document niet uit dat verzoeker in andere provincies in Marokko wel over een eigendom zou kunnen beschikken. Het attestatie de charge de famille werd op 05.02.2021 reeds beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan uitgesloten worden.

n de thans bestreden beslissing wordt bijkomend gemotiveerd dat uit de visumaanvraag van augustus 2019 blijkt dat verzoeker heeft aangegeven dat hij handelaar was in Marokko, hetgeen zijn betoog met betrekking tot het ten laste zijn van zijn broer tegenspreekt.

Het is aan het bestuur om de overgemaakte overtuigingsstukken te beoordelen en zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker toont met zijn summiere kritiek niet aan dat het Bestuur de voorgelegde documenten onoordeelkundig beoordeeld zou hebben, wel integendeel.

Waar verzoeker bekritiseert dat er geen vertrektermijn werd toegekend, dient opgemerkt dat verzoeker geen belang heeft met zijn kritiek aangezien hij toch geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en eender welke vertrektermijn inmiddels al overschreden zou zijn.

In dat opzicht kan mutatis mutandis worden verwezen naar volgende rechtspraak: • RVV nr. 232 311 van 6 februari 2020 Zoals verweerder correct opmerkt in de nota met opmerkingen, blijkt daarnaast in geen geval dat verzoeker nog een voldoende belang heeft bij zijn kritiek die hierop neerkomt dat hem alsnog een termijn voor vrijwillig vertrek diende te worden toegestaan, met preventieve maatregelen om het risico op onderduiken te vermijden, of dat hieromtrent ten onrechte geen motivering is voorzien of geen onderzoek heeft plaatsgevonden. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet hoogstens een termijn van dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan samen met verweerder dus slechts vaststellen dat de kritiek van verzoeker er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd zou zijn overschreden. Er blijkt niet dat verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoeker thans nog enig belang heeft bij zijn grieven.

Bovendien werd er in casu op goede gronden geen vertrektermijn toegekend, aangezien er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat cfr. artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende immers 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus en vervolgens 2 keer na elkaar met zijn Nederlandse broer, telkens op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Alle aanvragen werden geweigerd en verzoeker kreeg telkens een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen de vorige drie weigeringsbeslissingen niet in beroep. Hij diende daarentegen op 02.03.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in, opnieuw in functie van zijn Nederlandse broer. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in en dat hij geen vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker het inreisverbod bekritiseert, dient opgemerkt dat uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien de verzoekende partij een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist, evenmin als het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven betreffende het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering volstaan op zich dus om het opleggen van een inreisverbod te verantwoorden.

Waar verzoeker stelt dat er niet dienend werd gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, kan hij evenmin worden gevolgd. De bestreden beslissing verantwoord de duur van het inreisverbod op basis van onder meer volgende argumenten:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: (...)Zijn laatste inreis in de Schengenzone was op 05.10.2019. Betrokkene keerde deze keer niet meer terug naar Marokko en diende vervolgens 4 keer vlak na elkaar in de gemeente Stabroek een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. (...) Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...) Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het lijkt bovendien er erg onwaarschijnlijk dat betrokkene, zoals de referentiepersoon beweert, in Marokko (waar hij geboren en getogen is) niet meer terecht zou kunnen bij andere familie en zelf niet in zijn onderhoud zou kunnen voorzien. Uit het administratieve dossier blijkt dat hij in 2019 nog twee maal met zijn vader een toeristisch visum bekwam vanwege de Spaanse autoriteiten en daarbij telkens aangaf en aantoonde handelaar te zijn van beroep. Er is geen sprake van minderjarige kinderen of een partner in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen en de antipsychotische medicatie die werd/wordt voorgeschreven aan betrokkene, betrokkene toont niet aan dat de nodige medische infrastructuur en medicatie die hij nodig heeft, in Marokko niet beschikbaar en toegankelijk is, noch dat deze elementen hem belemmeren te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij de overweging van het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet geduid dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij niet wordt ingewilligd omdat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij, in de periode voorafgaand aan deze aanvraag, reeds in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse broer die zij wenst te vervoegen of dat zij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze Unieburger. De verwerende partij heeft hierbij uitvoerig uiteengezet waarom de verschillende door de verzoekende partij overgemaakte documenten niet toelaten te besluiten dat zij bij het indienen van de verblijfsaanvraag in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse broer. Zij heeft tevens aangegeven dat niet blijkt dat de Nederlandse broer beschikt over voldoende inkomsten om de verzoekende partij ten laste te nemen. De verwerende partij heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk gesteld dat zij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid,

2° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat het legaal verblijf in België van de verzoekende partij is verstreken. De verwerende partij heeft tevens uitdrukkelijk aangegeven rekening te hebben gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft verder, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat aan verzoeker geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Hierbij heeft de verwerende partij nader toegelicht dat de verzoekende partij vier keer vlak na elkaar een verblijfsaanvraag heeft ingediend, tweemaal in functie van haar schoonzus en vervolgens tweemaal in functie van haar broer waarbij tegen geen enkele eerdere beslissing in beroep werd gegaan en waarbij nagenoeg dezelfde documenten werden voorgelegd, en dat zij de mogelijkheid om een dergelijke verblijfsaanvraag in te dienen misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat deze beslissing is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op basis van het feit dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij aan de verzoekende partij geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verwerende partij heeft tevens verduidelijkt waarom zij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Zij wees er hierbij op dat zij in aanmerking nam dat de verzoekende partij verschillende verblijfsaanvragen indiende die allemaal werden geweigerd en dat zij de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De verwerende partij heeft gewezen op het belang van de immigratiecontrole en geconcludeerd dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar, nu niet kan worden vastgesteld dat er omstandigheden zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur, proportioneel is. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij zich, wat betreft de eerste bestreden beslissing, heeft beperkt tot een algemene, niet uitgewerkte, motivering. De verwerende partij heeft immers de verschillende door de verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag gevoegde overtuigingsstukken besproken en uitvoerig toegelicht waarom deze niet volstaan om te kunnen vaststellen dat zij aanspraak kan maken op een recht op verblijf. Ten overvloede dient bovendien te worden gediend dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook moet erop worden gewezen dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven worden weergegeven en dat inzake elke overweging "het waarom" moet worden uiteengezet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

De door de verzoekende partij met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat andere dan de in artikel 40*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden van een burger van de Unie die in hun land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling die zich, op grond van artikel 47/1 van dezelfde wet, beroept op een recht op verblijf verplicht is om de nodige overtuigingsstukken over te maken.

In voorliggende zaak heeft de verwerende partij, zoals hoger gesteld, geoordeeld dat uit het geheel van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse broer die zij in België wil vervoegen of dat zij in dat land deel uitmaakte van het gezin van deze broer.

De vaststelling dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar broer volstaat om de eerste bestreden beslissing te onderbouwen, zodat het niet relevant is of de verzoekende partij in België ten laste is of deel uitmaakt

van het gezin van de referentiepersoon. Deze kritiek is immers gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt daarnaast dat zij bewijzen heeft overgemaakt inzake geldstortingen om aan te tonen dat ze afhankelijk is van de referentiepersoon. De verwerende partij heeft evenwel uiteengezet waarom deze stukken niet als bewijskrachtig worden aanvaard of niet volstaan om te kunnen vaststellen dat zij bij het indienen van haar verblijfsaanvraag in Marokko ten laste was van haar Nederlandse broer. Zij heeft er hierbij op gewezen dat deze stukken reeds werd beoordeeld bij de vorige aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en in de beslissing die naar aanleiding van die aanvraag werd genomen reeds uitvoerig werd uiteengezet waarom deze stukken niet toelaten te oordelen dat de verzoekende partij ten laste is van haar Nederlandse broer, terwijl zij naliel beroep in te dienen tegen deze beslissing zodat dienstig naar de motivering van de weigeringsbeslissing van 5 februari 2021 kan worden verwezen. De verzoekende partij betwist dit niet.

De verzoekende partij toont niet aan dat verweerders toelichting inzake de redenen waarom de bij de eerdere verblijfsaanvraag aangebrachte stukken niet kunnen volstaan als bewijs waaruit kan worden afgeleid dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet valt incorrect of kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er in dit verband op dat op een vreemdeling die, op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk wenst te worden toegelaten de verplichting rust om aan te tonen dat hij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Het staat niet ter discussie dat de Nederlandse broer die de verzoekende partij in België wenst te vervoegen reeds sedert mei 2015 in België verblijft, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij in Marokko deel uitmaakte van het gezin van deze man. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit het feit dat de verzoekende partij door voor te houden dat zij geen inkomsten of eigendommen in Marokko heeft en aan te tonen dat haar broer haar geld overmaakte hoe dan ook niet bewijst dat zij op het ogenblik dat zij de verblijfsaanvraag waarop de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt indiende – dus in 2021 – in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse broer die zij wenst te vervoegen. De bepalingen van de artikel 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet zijn niet voor interpretatie vatbaar. Zij voorzien duidelijk dat de vreemdeling die een recht op verblijf als persoon ten laste laat gelden moet aantonen ten laste te “zijn” – wat inhoudt dat het niet volstaat dat een vreemdeling aantoon dat hij in het verleden ooit ten laste was, doch dat hij moet bewijzen dat aan deze voorwaarde is voldaan op het ogenblik dat hij een burger van de Unie wenst te vervoegen of te begeleiden –, dat hij “in het land van herkomst” ten laste moet zijn en dat hij ten laste moet zijn van “de burger van de Unie” en dus niet van een ander persoon.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat zij slechts in 2016 naar aanleiding van de aanvraag voor een toeristenvisum aangaf als handelaar te werken. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij nog in maart en augustus 2019 visa bekwam met het oog op vakantie in Spanje, waarbij bij beide aanvragen werd verklaard en aangetoond dat zij handelaar is in Marokko. De verwerende partij kon op goede gronden deze gegevens mee betrekken in haar overweging om te oordelen dat niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar broer voor haar komst naar België in 2019. Het is aan de verzoekende partij om het tegendeel aan te tonen waar zij louter verklaart dat zij niet echt handelaar was. Met haar vage betoog slaagt de verzoekende partij er alvast niet in tegen de concrete motieven van de bestreden beslissing aan te tonen dat er sprake was van een financiële afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon en dat de verwerende partij zich niet mag baseren op eerdere verklaringen van de verzoekende partij in het kader van de aanvragen voor visa met het oog op toerisme.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de verwerende partij de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt niet aangetoond.

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet allereerst worden aangegeven dat, aangezien geenszins blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

door enige onwettigheid is aangetast en dient te worden vernietigd, niet verder moet worden ingegaan op de bemerking dat indien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet worden vernietigd dit impliceert dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd.

De verzoekende partij zet verder uiteen van mening te zijn dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat er een risico bestaat op onderduiken en haar op die grond verkeerdelijk geen termijn voor het vrijwillig vertrek heeft toegestaan.

In de bestreden beslissing zet de verwerende partij de historiek van de 4 opeenvolgende aanvragen uiteen en motiveert:

“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen diende hij in in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn broer op 02.12.2019 en op 17.04.2020. Deze aanvragen werden geweigerd op 03.04.2020 en op 14.09.2020.

Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen van deze twee weigeringsbeslissingen in beroep. Nadat zijn broer de Nederlandse nationaliteit bekwam, diende betrokkene op 22.10.2020 een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer als referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 05.02.2021 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende opnieuw geen beroep tegen deze weigering en diende al op 02/03/2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer, waarbij hij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

De Raad merkt op dat artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij in regel, wanneer zij een beslissing tot verwijdering neemt, een termijn van dertig dagen dient toe te staan om de betrokken vreemdeling de kans te geven vrijwillig het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat van deze termijn kan worden afgeweken indien er een risico op onderduiken bestaat. Artikel 1, § 2, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de vaststelling dat een vreemdeling, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend een objectief criterium vormt dat toelaat vast te stellen dat er een risico op onderduiken bestaat.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het – gemotiveerde - oordeel van de verwerende partij dat er sprake is van misbruik van de procedure is niet van aard deze motivering te weerleggen. Zoals de verzoekende partij aanhaalt verbiedt de wetgever niet om nieuwe aanvragen tot gezinshereniging in te dienen, doch het verbiedt de verwerende partij evenmin om herhaalde aanvragen aan te merken als misbruik van de procedure. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Het feit dat zij aangeeft gepoogd te hebben om bijkomende bewijsstukken aan te brengen doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar stelling dat zij bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie nog bijkomende nuttige stukken aanbracht. De verwerende partij heeft er terecht op gewezen dat de bijkomende stukken die door de verzoekende partij werden overgemaakt om aan te tonen dat zij in zijn land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse broer geen afbreuk kunnen doen aan de eerder gedane vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel die tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden, wordt niet aangetoond.

Nu niet werd vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, kan ook niet zonder meer worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, kaduuk is.

De verzoekende partij kan verder niet ernstig voorhouden dat uit de motieven van de tweede bestreden beslissing niet duidelijk blijkt waarom de verwerende partij meent dat er sprake is van misbruik van de procedure of waarom geoordeeld wordt dat zij poogt via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen nu de verwerende partij motiveert:

“Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort, met twee visa type C (geldig voor kort verblijf) afgeleverd op 06.03.2019 en op 06.08.2019 door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko en diverse in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat betrokkene in 2019 meermaals met toeristenvisa op en af reisde tussen in Schengen en Marokko. Zijn laatste inreis in de Schengenzone was op 05.10.2019. Betrokkene keerde deze keer niet meer terug naar Marokko en diende vervolgens 4 keer vlak na elkaar in de gemeente Stabroek een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen diende hij in in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn broer op 02.12.2019 en op 17.04.2019. Deze aanvragen werden geweigerd op 03.04.2020 en op 14.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen van deze twee weigeringsbeslissingen in beroep. Nadat zijn broer de Nederlandse nationaliteit bekwam, diende betrokkene op 22.10.2020 een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer als referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 05.02.2021 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende opnieuw geen beroep tegen deze weigering en diende al op 03.02.2022 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer, waarbij hij dezelfde documenten voorlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijke voordeel te verkrijgen aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Stabroek aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).”

Het feit dat de verzoekende partij louter gebruik maakt van de mogelijkheden die de wet haar biedt neemt niet weg dat er misbruik van deze voorziene procedures kan worden vastgesteld.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en aanvoert dat zij samenwoont met haar broer en van deze persoon afhankelijk is, moet worden gesteld dat geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat zij, een man die 28 jaar oud is, afhankelijk zou zijn van haar broer. Met betrekking tot de aangevoerde medische problemen wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de nodige medische zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn in Marokko noch dat er elementen zijn die haar beletten te reizen of terug te keren. De verzoekende partij betwist deze motivering niet en beperkt zich tot de bewering dat haar broer en schoonzus mantelzorgers zijn. Op deze wijze maakt de verzoekende partij echter geen bijzondere afhankelijkheidsband aannemelijk. De Raad kan er nog op wijzen dat het de verzoekende partij vrij staat een aanvraag voor een machtiging tot verblijf om medische redenen, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in te dienen als zij meent aanspraak te kunnen maken op dit verblijfsstatuut. Het louter aanvoeren van medische elementen op zich is geen vrijgeleide om zich in het Rijk te vestigen.

Het feit dat hij tijdens een precair of illegaal verblijf in het Rijk wordt opgevangen door verwanten laat ook niet toe te concluderen dat zij zou behoren tot het gezin van deze verwanten, van wie zij gedurende vele jaren gescheiden leefde. De beslissing tot het opleggen van het inreisverbod verhindert de verzoekende partij ook niet contacten te onderhouden met haar broer of schoonzus of om hen uit te nodigen voor een bezoek in het land waar zij rechtsgeldig kan verblijven. Er kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij haar familiale relaties met personen in België enkel kan verderzetten indien zij zelf ook toegang heeft tot het Rijk.

De bemerking dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, dat zij geen financiële overheidssteun geniet, dat haar *“verblijf in België verliep positief”* en dat zij, ingevolge de derde bestreden beslissing, gedurende drie jaar niet op familiebezoek kan komen laat de Raad niet toe te oordelen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar disproportioneel is. De verwerende partij vermag een groot belang te hechten aan de immigratiecontrole en heeft op correcte basis gesteld dat de verzoekende partij bij haar vierde verblijfsaanvraag nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij haar derde aanvraag en dus, nadat haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, een oneigenlijk gebruik maakt van de mogelijkheid om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. De verwerende partij heeft ook rekening gehouden met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken en opgemerkt dat verzoeker een volwassen persoon is van wie kan worden verwacht dat zij een leven opbouwt zonder de nabijheid van haar broer, dat zij geen minderjarige kinderen in België heeft en dat de aangevoerde

gezondheidsproblemen de bestreden beslissingen niet in de weg staan. Zij heeft vastgesteld dat er geen specifieke omstandigheden zijn die haar ertoe zouden kunnen brengen om te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur.

De verzoekende partij laat verstaan niet akkoord te gaan met het feit dat haar een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar werd opgelegd, maar toont hiermee niet aan dat de verwerende partij deze beslissing niet zorgvuldig voorbereidde, dat enige bepaling van het EVRM hiertoe een beletsel vormde of dat de verwerende partij uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk optrad.

Ook wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU